

РЕШЕНИЕ

№ 148

гр. София, 03.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 10.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Танка Цонева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **9100** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.5 от Закона за признаване на професионални квалификации (ЗППК) във вр. чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от Д. К., ЛН [ЕГН], гражданин на Б., чрез адв. Л. В. П.- АК - П. против Заповед № РД-18-47/31.07.2024 г. на заместник - министър на здравеопазването, с която е отказано признаване на специалност „Кожни и венерически болести“ на жалбоподателя, придобита в У..

В жалбата се твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна и необоснована, като постановена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, както и в нарушение на материалния закон. Релевирани са доводи, че в обжалвания акт има неверни твърдения и административният орган е изложил свои общи виждания, които не отговарят на реалната фактическа обстановка. Жалбоподателят посочва, че административния орган не се е съобразил с представените доказателства и така постановеният отказ е формален и бланкетен. Сочи още, че дори липсвала информация дали някаква част от проведеното обучение по заявената специалност се признава в случая. Налице са оплаквания, че неправилно и необосновано, при определяне на общата продължителност на срока на обучение по специалността, не е било взето предвид проведеното за периода 01.08.2010 г. – 30.07.2014 г. обучение за докторантура. Посочва се, че е налице нарушение на Закона за придобиване на професионална квалификация /ЗППК/, тъй като съгласно чл.29 и чл. 30 от ЗППК органът по признаване можел да изиска от заявителя да премине стаж

за приспособяване с продължителност до три години или да положи изпит за признаване на правоспособност, като органът по признаване предоставя на молителя право да избира между стаж за приспособяване и изпит за признаване на правоспособност. В тази връзка се твърди, че на заявителя не е дадена възможност да избере между компенсационните мерки съгласно разпоредбата на чл.83, ал.1 от ЗППК, а именно избор между стаж за приспособяване или изпит за признаване на правоспособност. В заключение се отправя молба обжалваната заповед да бъде отменена и преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне. Претендира се присъждане на сторените в производството разноски.

В съдебното заседание, проведено по делото жалбоподателят Д. К., редовно призован, се представлява от адв. П., която поддържа жалбата и допълва, че с оглед представената административна преписка е налице нарушение на принципа на равенство, на равно третиране на жалбоподателя, предвид описаните в протоколите на комисията и други случаи, при които е налице съществено несъответствие в стажа, но решението за отказ е било единствено за жалбоподателя. Претендира разноски, за които представя списък и доказателство за извършеното им плащане.

В представени писмени бележки от 17.12.2024 г. от процесуалния представител на жалбоподателя се поддържа становището в жалбата за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваната заповед. Излагат се аргументи, че в конкретиката на настоящия казус била налице дискриминация спрямо лицето Д. К., тъй като същият е третиран различно в сравнение със сходни случаи от Комисията за разглеждане на подадени заявления и документи за придобиване на професионална квалификация.

Ответникът – Заместник – министър на здравеопазването, редовно призован, се представлява от юрк. Г., която моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Поддържа тезата, че нормата на чл.29 от ЗППК е предвидена като опция за органа по признаване, от която той може да се възползва, но в конкретния случай не се е възползвал, тъй като обучението на жалбоподателя било с продължителност една година и единадесет месеца, а по българското законодателство обучението е в продължение на четири години. Акцентира на факта, че тази огромна налична разлика не може да се компенсира с компенсаторна мярка. Моли заповедта да бъде потвърдена, като правилна и законосъобразна. Подробни аргументи в тази насока развива в представени писмени бележки. В същите сочи, че заповедта е издадена на валидно правно основание – чл.84, ал.4 във вр. с параграф 3а, ал.1 от ЗППК, в изискуемата от закона форма и при правилно приложение на материалния закон, мотивирано е отказано признаването на специалност „Кожни и венерически болести“ на лицето Д. К., поради съществени несъответствия в преминатото от К. обучение, като тези несъответствия не могат да бъдат компенсирани чрез полагане на изпит или провеждане на стаж.

След като прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по подадено на 02.01.2024 г. заявление с вх. № УДО-С-1 по регистъра на МЗ, за признаване на специалност „Кожни и венерически болести“, придобита в У. през 2001 г. от лицето Д. К., гражданин на Б..

Към заявлението са приложени копия от документ за самоличност и от диплома, копие от документ за придобита следдипломна квалификация, придружен от заверен препис на български език, документ за липса на административни или дисциплинарни наказания, медицинско свидетелство, документ за идентичност на имената, както и

документ за платена ДТ.

Комисията за признаване на професионални квалификации по регулирани професии разглежда подадените заявления и излага становище за всяко лице, като представя пред министъра на здравеопазването мотивирано предложение за допускане до изпит или съответно отказ.

На 11.01.2024 г. е проведено заседание на Комисията, на което са разгледани 30 подадени заявления и резултатите са обективирани в Протокол № 26/11.01.2024 г. За конкретния случай, разгледан под № 8 е констатирано, че заявителят е придобил професионална квалификация „лекар“ в У. през 1999 г. и Министърът на здравеопазването е признал придобитата квалификация, като на лицето е издадено Удостоверение № К/Л-23-26/15.08.2023 г., което му дава правото да упражнява посочената професия и на територията на Република България, което обстоятелство не се оспорва от страните. Комисията е дала указания на заявителя да представи допълнителни документи, като след това преписката трябвало да се предостави на доц. П. М. – К. за изразяване на становище за съответствие с нормативните изисквания за придобиване на специалност „Кожни и венерически болести“ в Република България. Становището следвало да се изготви в 10- дневен срок от представяне на изискваните документи.

От страна на жалбоподателя К. са изпълнени дадените указания. В тази насока е представена и справка № 1191 от 04.09.2019 г., издадена от Министерство на здравеопазването на У., О. национален медицински университет, за преминато обучение с обобщен хорариум за година – 1980 учебни часа или общо 3960 часа за цялото обучение в следните направления: 1. Организация на дерматовенерологичните грижи за населението; 2. Обща амбулаторна дерматологична практика; 3. Диагностични принципи в дерматовенерологията; 4. Болести, предавани по полов път; 4. Имунодерматология и системни заболявания на съединителната тъкан в дерматологията; 5. Онкодерматология; 6. Дерматологична хирургия; 7. Алергодерматология; 8. Педиатрична дерматология; 9. Дерматопатология; 10. Спешни случаи в дерматологията; 11. Инфекциозни кожни заболявания; 12. Микодерматология; 13. Физиотерапия в дерматологията; 14. Лабораторна диагностика в дерматовенерологията с лабораторен семинар; 15. Клинична фармакология в дерматологията; 16. Естетична дерматология.

Изготвено е становище от доц. П. Г. М. – К., в което след направен подробен анализ на представените документи, е констатирано, че няма възможност да се признае специалността на лицето Д. К., поради количествени и качествени несъответствия в преминатото обучение и последващи атестации в У..

На 16.05.2024 г. е проведено ново заседание на Комисията, резултатите от което са обективирани в Протокол № 34/16.05.2024 г., като във връзка със заявлението, подадено от жалбоподателя К. /под № 6 в протокола/, е констатирано, че преписката се разглежда за втори път на заседание на комисията, като вече са представени всички изискуеми по смисъла на чл.77 от ЗППК документи и е постъпило становище от доц.П. М. – К.. Предвид заключението на постъпилото становище и на основание чл.80 вр. §3а, ал.1 от ЗППК, комисията е предложила на министъра на здравеопазването да откаже признаване на специалност „Кожни и венерически болести“.

След преглед на всички представени от заявителя документи и след запознаване със съдържанието на депозираното становище, е издадена обжалваната в настоящото

съдебно производство Заповед № РД-18-47/31.07.2024 г. от заместник- министър на здравеопазването, с която на Д. К. е отказано признаването на специалност „Кожни и венерически болести“, поради съществени несъответствия с нормативните изисквания за упражняване на специалността в Република България. В мотивите на заповедта е посочено, че продължителността на обучението в Република България за съответната специалност е 4 години, което се равнява на 9258 учебни часа. Проведеното обучение на Д. К. е едва с продължителност 3960 учебни часа, което е крайно недостатъчно за упражняване на посочената специалност в Република България.

Като доказателства по делото са приети документите по административната преписка, съдържащи заверени копия на Заповед № РД -02-126/04.07.2022 г. на Министъра на здравеопазването; Заповед № РД -02-139/18.05.2023 г. и Заповед № РД -02-319/19.05.2023 г. на МЗ за изменение на Заповед № РД -02-126/04.07.2022 г.; Заповед № РД -02-319/19.10.2023 г. на Министъра на здравеопазването за изменение на РД -02-139/18.05.2023 г.; Заповед № 356/28.11.2023 г. и Заповед № РД -02-4/10.01.2024 г.; Заповед № РД -02-113/14.05.2024 г., Заповед № РД -01-293/23.04.2024 г. на Министъра на здравеопазването, както и Заповед № РД-01-669/08.12.2023 г. на МЗ; заверени копия от Протокол № 26/11.01.2024 г. и от Протокол № 34/16.05.2024 г. от заседания на Комисията за признаване на професионални квалификации по регулирани професии разглежда подадените заявления; становище от доц.П. М. – К.; правила за организация на дейността на експертните комисии за признаване на професионални квалификации по регулирани професии, за които министърът на здравеопазването е орган по признаване на професионални квалификации и/или на специалност в системата на здравеопазването; заявление с вх. № УДО-С-1/02.01.2024 г.; удостоверение за продължително пребиваване в РБългария, лична карта, издадена в Б., удостоверение за придобита професионална квалификация „лекар“ № К/Л-23-26/15.08.2023 г., издадено от МЗ, сертификат за лекар –специалист № 61 по специалността Дерматовенерология, издаден от МЗ на У., справка № 1191 от 04.09.2019 г., издадена от Министерство на здравеопазването на У., О. национален медицински университет; извлечение от образователно –научната програма, издадено от Национална медицинска академия за следдипломно образование „П.Л.Ш.“ и др.

При така приетата фактическа обстановка, съдът прави своите правни изводи.

Жалбата е допустима за разглеждане по същество, като подадена в законоустановения срок и от лице с правен интерес от оспорването на неблагоприятен за него административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – заместник-министър на здравеопазването на основание чл. 4, ал.1 и ал.2 от ЗППК и съгласно заповед № РД-01-293/23.04.2024 г., с която министърът на здравеопазването е делегирал компетентността си за издаване актове по признаване на професионална квалификация на заместник-министъра на здравеопазването.

Атакуваният акт съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, а именно: наименование на органа, който го е издал; наименование на акта; адресат на акта; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва; дата на издаване; подпис. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 от АПК, във връзка с чл. 84, ал. 5 от ЗППК заповедта е издадена в писмена форма, като съдържа фактически и правни основания за

издаването ѝ, както и разпоредителна част. Волята на административния орган е ясно изразена, като при формирането на същата не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон.

Законът за признаване на професионални квалификации /ЗППК/ е общ закон, който отговаря на изискванията в българското законодателство да бъде уредена материята, свързана с признаване на професионални квалификации, придобити както в държави-членки на ЕС, така и на граждани на трети държави. Съгласно чл. 2 от ЗППК законът се прилага за гражданите на държави членки и на трети държави, които са придобили професионални квалификации в други държави членки и в трети държави и желаят да упражняват регулирана професия в Република България, като самостоятелно заети или като наети лица.

Според разпоредбата на чл. 5, ал. 2 от ЗППК, признаването на професионална квалификация „лекар“, включително „лекар - специалист“, на гражданин на държава членка се извършва в съответствие с минималните квалификационни изисквания за упражняване на тази професия, съгласно Директива 2005/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно признаването на професионалните квалификации. Разпоредбата на § 3а от ЗППК предвижда доказателство за професионална квалификация, издадено в трета държава на български гражданин или на друг гражданин на държава членка да се приравнява на доказателство за професионална квалификация по смисъла на този закон, когато се установи за всеки конкретен случай съответствие при сравняване на специализираните знания, умения и стаж на заявителя със знанията, уменията и съответния стаж, изисквани от българското законодателство за упражняване на съответната професия.

Нормативните изисквания за придобиване на професионална квалификация „лекар - специалист“ са определени в Наредба № 1 от 2015 г. за придобиване на специалност в системата на здравеопазването, с която освен изискванията на Директива 2005/36/ЕО, са въведени и допълнителни изисквания за придобиване на квалификация „лекар - специалист“.

Обучението в специалност „Кожни и венерически болести“ (т.30, раздел 1 от приложение № 1 към чл.1, ал.2 от Наредба № 1 от 2015г. за придобиване на специалност в системата на здравеопазването) е с продължителност 4 години, като практическото обучение по клинични специалности, каквато е настоящата, се провежда на пълно работно време чрез лично участие на специализанта.

Съгласно учебната програма обучението по горепосочената специалност в Република България се извършва по модули за теоретична и практическа подготовка, като всеки модул включва обща и специална част на дерматология и венерология. Учебните модули са както следва: Обща дерматология – амбулатория – 6 месеца; Обща дерматология – клиничен стаж – 12 месеца; Венерология – 6 месеца; Педиатрична дерматология – 3 месеца; Съдови дерматози – 3 месеца; Онкодерматология и Дерматхирургия – 3 месеца; Дерматохистопатология – 3 месеца; Алергодерматология – 2 месеца; Серология – 2 месеца; Дерматомикология – 2 месеца; Имунодерматология – 2 месеца; Физиотерапия на кожни болести – 2 месеца; Животозастрашаващи дерматози – 1 месец; Естетична и козметична дерматология – 1 месец.

Отделно са предвидени задължителни колоквиуми, като за срок от 4 години на всеки шест месеца се полагат общо осем колоквиума: 1. Обща дерматология; 2. Инфекциозни дерматози; 3. Полово предавани болести; 4. Дерматози с обща клиника – морфогична симптоматология; 5. Дерматози в зависимост от топографската

локализация; 6. Системни заболявания, ангажиращи кожата; 7. Неинфекционни дерматози с известна етиология; 8. Кожни малоформации и онкодерматози.

Видно от приложените доказателства по преписката, включително и справката на лицето Д. К. от 04.09.2019 г. неговото обучение възлиза на 1 година и 11 месеца или 3960 учебни часа, докато в Република България за конкретната специалност се предвижда обучение от 4 години или 9258 учебни часа.

В тази връзка е неоснователно възражението на жалбоподателя, че адм.орган е следвало да му предостави възможност за компенсационните мерки съгласно чл.83, ал.1 от ЗППК, тъй като проведеното обучение на лицето е едва 1 година и 11 месеца, което е по-малко от 2/3 от продължителността на обучението в Република България и това несъответствие не може да бъде компенсирано чрез полагане на изпит за правоспособност или стаж за приспособяване.

Неоснователно е и възражението в жалбата, че адм. орган не е взел предвид обучението на лицето от 01.08.2010 г. до 30.07.2014 г., тъй като видно от приложените документи, лицето се е обучавало в докторантура със съвместно обучение в клинична ординатура и това обучение е насочено към придобиване на научна степен „доктор“, като включва образователни, научни, клинични и педагогически компоненти. С това обучение се подготвят специалисти, които да провеждат самостоятелни научни изследвания и да извършват научно – педагогическа дейност, което е съвсем различно от обучението за придобиване на конкретна специалност. В тази насока обучението на Д. К. от 2010 г. до 2014 г. не следва да се вземе предвид за придобиването на специалност „Кожни и венерически болести“.

Освен това, следва да се отбележи, че в случая е налице разминаване и между самите модули по учебната програма, тъй като има модули, през които лицето изобщо не е преминавало обучение и които модули са сред задължителните в обучението за придобиване на специалност „Кожни и венерически болести“ в Република България“. Ето защо, изводите на органа по признаването, обективирани в мотивите на оспорения административния акт, кореспондират с приложените към административната преписка относими писмени доказателства.

В заключение може да се направи извод, че административният орган правилно е приложил материалния закон, като е постановил отказ за признаване на професионална квалификация „Кожни и венерически болести“ на лицето Д. К., тъй като същият няма минимална продължителност на обучението от 4 години или 9258 учебни часа и съдържанието на преминатите модули не съответства на учебната програма в Република България за съответната специалност.

На последно място, според съда оспореният акт съответства и на целта на закона, тъй като в случая се касае за лекарска професия и специалност с обществена значимост, която е и от съществено значение за здравето и живота на хората, достъпът до която е подчинен на съответните

нормативни изисквания относно придобиването на професионална квалификация и правоспособност.

Предвид гореизложените аргументи жалбата се явява неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

При този изход на правния спор, на отвеника се дължат разноски, но тъй като такива не са претендирани, съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение – 29-ри състав, на основание чл. 172, ал. 2 АПК

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на от Д. К. срещу Заповед № РД-18-47/31.07.2024 г. на Заместник - министър на здравеопазването.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: